

og de vil altsaa, hvis de i Aar anvender det samme Beløb som i Fjor, have en Mulighed for at kunne supplere deres Foranstaltninger efter § 2 med Foranstaltninger efter den nye § 3, Foranstaltninger med $\frac{1}{3}$ Statstilskud, saaledes at de vanskeligt stillede Beboere i saadanne Kommuner derigennem vil have Mulighed for at faa en større Hjælp end i indeværende Aar. Af disse Grunde har jeg kunnet tiltræde Ændringsforslaget under Nr. 1.

Det ærede Medlem, som sidst talte, det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), nævnede Spørgsmaalet om Fedtprisen sammenholdt med Smørprisen. Jeg skulde mene, at naar der i denne Paragraf under b. og c. er fastsat en Ret til at nedsætte Prisen paa Smør og Flæsk udover de nugældende Forbruger- og Maksimalpriser, vil det, da de nugældende Maksimalpriser paa Flæsk har en intim Sammenhæng med Maksimalprisen paa Fedt, og da Fedt skal træde i Stedet for Smør, følge af Sagens Natur, at den Nedsættelse, som er tiltænkt Smørret, ogsaa maa kunne foretages overfor Fedtet, uden at der desangaaende behøver at foretages nogen Ændring i Loven. Men det skal jeg henstille til Tinget. Jeg gaar ud fra, at hvis der skulde komme afvigende Opfattelser frem, vil det være nødvendigt at træffe en Afgørelse.

Uoverensstemmelsen indtræffer jo ved Affatning af § 2, og den er i Formen ikke meget stor, idet det kun er første Stykke i § 2, som har faaet en forskellig Affattelse i det Forslag, som tiltrædes af et Flertal, og det, som anbefales af Venstre. Venstres Forslag bemyndiger Kommunerne til at træffe Foranstaltninger for de ved Dyrstiden vanskeligt stillede ved at yde enten til „Beboere, hvis Indtægter ligger under en af Kommunalbestyrelsen fastsat Grænse eller. . . .“; det andet Alternativ skal jeg ikke komme ind paa i denne Forbindelse. Men Kommunerne bemyndiges altsaa til selv at fastsætte en Grænse, under hvilken de vil yde deres Hjælp. Naar dette staar Kommunerne ganske frit for, vil der intet være til Hinder for, at en Kommune erklærer, at den vil yde sin Bistand til alle i Kommunen, der har f. Eks. under 6.000 Kr. i Indtægt. Hvis der i Kommunen kun er nogle faa, der har 6—7—8.000 Kroners Indtægt, vil man altsaa paa den Maade faktisk ved blot at undtage 2—3—4 eller maaske en halv Snes af Beboerne kunne gennemføre det samme, som er tænkt som det egentlige Indhold af den Bestemmelse,

jeg har foreslaaet i § 2, men var det saa ikke rigtigere at give Kommunerne denne Adgang aldeles aabenlyst? Det ærede Medlem opstillede en bestemt Forskel, nemlig den, at man ikke vilde have, at Kommunerne skal gennemføre almindelige Reguleringer. En af Grundene, hvorfor man har ønsket i de tidligere Love at give Kommunerne Adgang til almindelige Reguleringer, er den, at hver enkelt Kommune vil være i Stand til bedst at skønne over, paa hvilke Punkter Prisnedsættelserne bedst vilde komme netop denne Kommunes Beboere til gode. Det var den forrige Lovs Opgave, og man vil i Virkeligheden hjælpe Befolkningen bedst, naar denne selv gennem sine kommunale Organer faar Lejlighed til at skønne over, hvor Hjælpen tiltrænges mest, paa hvilke Omraader og ved hvilke Nedsættelser. Men dernæst havde Bestemmelsen den Opgave at gøre det muligt for en Kommune at yde Hjælp paa den Maade, som maatte være dem, der modtager Hjælpen, behageligst, nemlig saaledes, at det var klart, at det blev en almindelig Ret i Kommunen, der herigennem praktiseredes.

Nu er jeg ikke i Stand til at forstaa, hvorfor Venstre ikke vil gaa med til at give Kommunerne en saadan Adgang til, hvis de maatte foretrække det, at uddele Rabatmærker til alle Kommunens tusinde Indbyggere for at komme de 600 virkelig trængende til Hjælp. Naar de foretrækker dette og mener, at det af Hensyn til det sociale Samhold i Kommunen i disse Aar er at foretrække, hvorfor vil Venstre saa afskære Kommunerne fra at benytte denne Fremgangsmaade? Men det er det, Venstre gør, hvis de gennemfører deres Forslag. Men Kommunerne kan ganske vist komme udenom Vanskeligheden paa den Maade, at de siger: Vi giver Rabatmærker ikke til alle de tusinde, for det kan vi ikke, men til de 900 eller de 950; men Formaalet er stadig det samme, at komme de 600 egentlig trængende til Hjælp. Jeg er ude af Stand til at forstaa, hvorfor man vil nægte Kommunerne Adgang til at træffe Foranstaltninger paa den foreslaaede Maade, hvis Kommunerne mener, at det er det rigtigste.

Venstre ved jo godt, at der i en Række af Kommuner er den Opfattelse, at denne Ordning er den bedste og mest formaalstjenlige. En Række Kommuner har praktiseret denne Forholdsregel i den forløbne Tid og derigennem netop opnaaet paa den mest værdige Maade at komme en hel Mellemlasse til Hjælp ved Foranstaltninger, som den ellers ikke vilde kunne